

Lauantai 9.7.2016
Iltaseurat 18.30
Johanna Korhonen

Rakkaat ihmiset.

”On olemassa jotain muutakin.”

Tämän lauseen luin lehdestä. Haastateltavana oli ihminen, jolta toimittaja oli kaikesti kysynyt jotain uskontoon liittyvää. Sehän on meillä päin maailmaa aika nolo ja vaikea keskustelunaihe. Uskosta puhuvat lähinnä ne uskovaiset ynnä papit, joille siitä maksetaan. Haastateltava lienee ajatellut, että pitääkö tuommoistakin nyt mennä lehden palstalla puhumaan, pitävät vielä kajahtaneena. Mutta tästä kaikesta huolimatta hän kysyttäessä vastasi: on olemassa jotain muutakin.

Ajatus jäi mieleeni soimaan.

Se on itse asiassa erittäin kaunis. Sehän on uskontunnustus, tavallisen ihmisen tavallinen uskontunnustus ihan parhaasta päästä, ilman juhlallisia lauserakennelmia tai meluisan pelottavaa kaikkietävyyttä. On olemassa jotain muutakin.

Tämä ajatus on kaukana varmuudesta, se on kaukana tietämisestä ja oikeassa olemisesta. Se on hauras ja pieni lause. Siinä kuuluvat toivo ja kaipaus, jonkinlaista uskon häivähdystäkin siinä on havaittavissa.

Kaikessa vaatimattomuudessaan tämä lause on myös hyvin vapauttava. Ei tarvitse tietää, ei tarvitse olla varma, ei tarvitse olla uskossaan koko porukan paras ja kailottaa kovalla äänellä että muutkin jotain oppisivat. Semmoinen viestintä harvoin toimii muutenkaan, ja aivan erityisen huonosti se toimii kirkossa.

Meillä kahden maan kansalaisilla on siitä toisesta maasta vain aavistus, aina ei oikein sitäkään. Meillä on nämä viisi aistia, on näkö, kuulo, haju, maku ja tunto, tai ainakin joitakin näistä. Ja hyvä on, että on, mutta samalla on käsitettävä, että näillä aisteilla voi havainnoida vain sellaisia asioita, jotka ovat näiden aistien ulottuvilla — ei siis mitään sellaista, joka on mahdollisesti olemassa, mutta jota ei näillä aisteilla voi havaita. Meillä on päässä nämä ihmisen aivot, mainiot nekin, mutta tietysti ne käsittävät vain sen, mitä käsittävät, mutta eivät muuta. Näillä mennään tässä maailmassa, ja hyvä niin.

Silti ihmisolennolla on ulottuvuuksia, jotka ulottuvat ja kurkottavat tämän maailman tuolle puolen. Niitä ulottuvuuksia ovat ainakin kaipaus ja toivo. Se ajatus, että on olemassa jotain muutakin.

Minulle tämä ajatus tuli voimakkaana viimeksi, kun eteläeurooppalaisessa metsässä oli pakahduttavan kaunis ja jollain selittämättömällä tavalla ihmeellinen kohta. Keltiläisessä mystiikassa on ajatus siitä, että siellä täällä voi olla "thin place" eli ohut kohta. Ohuessa kohdassa näkyvän ja näkymättömän välinen raja on tavallista ohuempi. Ohuessa kohdassa taivas ja maa hipaisevat toisiaan. Tai taivasten valtakunta on tullut lähelle. Tai ihminen ohikiitävän hetken ymmärtää, että se on koko ajan ollutkin lähellä. Thin place voi olla myös vaikka taideteos, joka

välittää meille häivähdyksen jostain sellaisesta, josta ei voi edes puhua. Minulle ohutta kohtaa edustaa aika usein musiikki, joka jo itsessään näkymättömänä on eräänlainen silta näkyväisestä näkymättömään.

Meillä kirkossa on tapana olla huolissaan milloin mistäkin, niin kuin vaikka jäsenkadosta ja rahoista ja sen semmoisesta, näistä arkisista asioista. Tämä jatkuva huolissaan olo on tarkemmin ajateltuna peräti outoa, koska kirkkohon on yhteisö, jossa jo lähtökohtaisesti asiat ovat hyvin. Kirkon ydin on Kristus, Jumalan käyttöliittymä, Jumala ihmisenä ja ihmisessä, jokaisessa. Siksi kirkossa yhteisönä on kaikki hyvin, mikä antaa meille valtavat voimavarat myös työskennellä kaikkien niiden ihmisten ja ryhmien hyväksi, joilla ei vielä ole. Ehdotan, että me kirkon ihmiset lopetamme kaikenlaisen kirkkoruikutuksen ja voivottelun ja olemme iloisia kaikesta siitä valtavan hienosta, mitä meillä on. Ollaan iloisia toisistamme. Ollaan iloisia tästä upeasta maapallosta äärettömän avaruuden sylissä. Ollaan iloisia ihmeellisestä elämästä valoineen ja varjoineen. Ollaan iloisia lupauksesta, toivosta, rakkaudesta.

”Armoa on se, kun saadaan puuhailta yhdessä.” Tämänkin lauseen luin vastikään lehdestä. Jo lehtiä lukemalla näkee, että Suomessa on paljon pohjimmiltaan syvästi hengellistä porukkaa, vaikka kirkolliset tutkimukset eivät tätä aina tunnista eivätkä viranhaltijat usko, jos he mittailevat vain jotain kävijälukuja eli penkinkulutusprosentteja. Mutta ei se mitään — tämä syvä hengellisyys putkahtelee sitten tilastojen sijaan esiin vaikka niissä lehtihaastatteluissa.

Armoa on se, kun saadaan puuhailta yhdessä. Tämän lauseen sanoja oli nuori nainen, teatteri-ihminen, ja hänen määritelmänsä armosta on mielestäni hieno.

Ja kun me sitten iloisesti kutsumme ihmisiä mukaan vaikka tähän kirkkopuuhailuun, kerrotaan aivan rehellisesti, että eihän mekään mitään mistään liiemmin tiedetä. Ei meillä ole varmuutta, ei mittareita, ei takuita. Mutta meillä on aavistus, toivo ja jotain hyvin epämääräistä, jota voisi ehkä uskoksikin nimittää. Ehkä sekin riittää.